SOBRE LA TRAMUNTANA

SOBRE LA TRAMUNTANA

QUIM CURBET

Hi ha dies en què l'Empordà es desperta amb tramuntana. És com una mena de malestar general, una indisposició aguda del territori, un dolor paroxístic ocasionat per l'espasme brutal del vent que arriba de Portbou.

De bon matí se sent un udol llunyà que reverbera entre les muntanyes, el mar apareix arrugat com una vànova arrissada amb crestes de moaré. La sorra que s'amagava poruga entre els còdols de les cales, es volatilitza i cau com un foc granejat damunt dels teulats de les cases.

Els vegetals s'anyoquen, els que poden, els altres tremolen fins a l'extenuació. Les roques trontollen i els murs de pedra seca trepiden alarmats. Els núvols passen esporuguits, deixant rere seu un cel blau sense concessions i els empordanesos, al contrari que les roques, els vegetals i els núvols, es queden a casa, dedicats a les seves constants cabòries i inquietuds filosòfiques.

En Xavier Febrés, que és un empordanès adoptiu i sorneguer de naixement, i per tant legitimat per parlar d'aquestes coses, en el seu llibre Elogi i refutació de la tramuntana, diu que aquest vent «mulla la terra de llum», i té raó, és una claror blanca i poderosa, que llisca entre totes les fenedures del paisatge. Si algú es vol fer una idea precisa d'aquest fenomen, que pugi a Sant Pere de Rodes un dia en què el vent fuetegi fins i tot els venerables murs conventuals, i, si alça la vista, a dins, sota el campanar buit del monestir abandonat, veurà com el fulgor de la tramuntana entra sense aturador pels finestrals romànics i dibuixa entre les pedres reguerons resplendents d'eternitat.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/05/05/sobre-tramuntana/781444.html?utm_source=rss